

FOLK OG LAND

NR. 18 — 17. ÅRGANG

LØRDAG 21. SEPTEMBER 1968

LØSSALG Kr. 1,50

Ny tysk bok om okkupasjonen av Norge

Klar og nøktern fremstilling av Karl Springenschmid i «Die Männer von Narvik.»

I.

Hitler hadde allerede tatt opp norgesspørsmålet da han mottok Quisling og gav bestemt ordre om at denne skulle holdes utenfor alle forholdsregler.

Storadmiral Raeder var meget bekymret for at engelskmennene skulle okkupere Norge og presset på Hitler om tyske mottiltak.

Fremdeles kjører den norske propagandakvernen for fullt med legenden om den umotiverte tyske okkupasjon av Norge, eller «overfallet på Norge», som det gjerne kalles. Fremdeles tier man med at det var England som trakk oss inn i krigshendelsene. Og fremdeles berettes det om Quisling som «hjalp tyskerne med å okkupere Norge». På bakgrunn av dette, som alt sammen forlengst er kastet på den historiske skrapdyngne utenfor Norge, kan det ha sin interesse å gjengi endel fra en tysk beretning i en bok som nettopp er kommet ut på Stocker Verlag, Graz. Den heter «Die Männer von Narvik» og er skrevet av Karl Springenschmid. Vårt utdrag bygger på en gjengivelse i DEUTSCHE WOCHENZEITUNG.

Hvis det lykkedes å avskjære Tyskland helt fra den svenske malmtilførsel, kunne Tyskland ifølge beregninger i det britiske økonomiministerium ikke føre krig lenger enn tolv måneder. Slik utviklet den tanke seg å avskjære Tyskland fra malmtilførselen fra Narvik til et sentralt punkt i den britiske krigføring. Riktignok var Norge nøytralt, men det var i høy grad avhengig av England. Eksempelvis var den norske handelsflåte, som var større enn Tysklands handelsflåte, og som etter USA's,

Englands og Japans handelsflåter sto på fjerde plass i verdensranglisten, nesten i sin helhet chartret av England.

Tyske mål

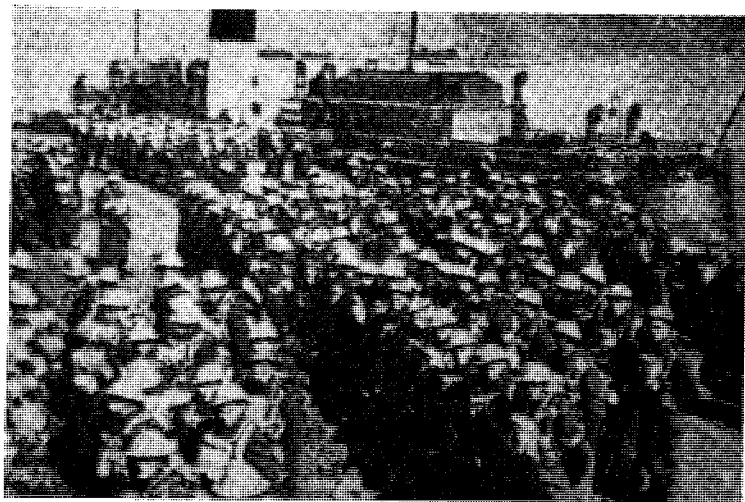
Hvorledes så det ut på tysk side? Mellom Tyskland og de skandinaviske stater besto det et utmerket forhold. Naboforbindelsene var ikke formørket av noen historiske belastninger. Under første verdenskrig hadde Danmark, Sverige og Norge med stor beslutsomhet hevdet sin nøytralitet, en holdning som hadde bragt det krigførende Tyskland betydelige fordeler, fordi den tyske grense i nord dermed var sikret. Det var derfor den beste løsning for Tyskland at de skandinaviske stater også i denne krig ville forbli nøytrale. En krigføring mot disse stater var utenkelig og ble overhodet ikke tatt i betraktning.

Et spørsmål ble stående åpent: Ville de skandinaviske stater slik som i første verdenskrig også under denne krig være sterke nok til å hevde sin nøytralitet like overfor de britiske krav? Straks etter krigsutbruddet sivet det etterretninger gjennom ifølge hvilke England traff forberedelser til å besette visse norske havner. Chefen for det tyske Abwehr, admiral Canaris, som den-

gang fremdeles hadde Hitlers uinnskrenkede tillit, meldte at den britiske marine hadde til hensikt å besette havnene Kristiansund, Stavanger og Trondheim. Lignende etterretninger kom i løpet av september (1939) til chefen for Marinegruppe Nord, admiral Carls. Denne gjorde i sitt skriv av 3. oktober sjøkrigsledelsen oppmerksom på den fare som ville true Tyskland gjennom en britisk okkupasjon av Norge. Chefen for undervannsbåtvåpnet, admiral Dönitz sluttet seg til ham. I den avtale som i august 1939 var blitt sluttet mellom Hitler og Stalin var det riktignok blitt overlatt de tyske ubåter et støttepunkt på sovjetrussisk område, nemlig i Lizabukten som ligger overfor Fiskerhalvøya, en i og for seg gunstig posisjon for ubåtkrig i Nordatlanten. Men dette som «Base Nord» betegnede ankringssted tilfredsstillet ikke de voksende krav fra ubåtkrigen.

Admiral Dönitz foreslo opprettelsen av et støttepunkt i Trondheim, men tok herunder også Narvik i betraktning. Sjøkrigsledelsen så dog ingen mulighet til å virkeliggjøre disse forslag uten å krenke Norges nøytralitet, hvis opprettholdelse nå som før var høyeste bud. Og så et nytt forslag som Dönitz avgav, å opprette et støt-

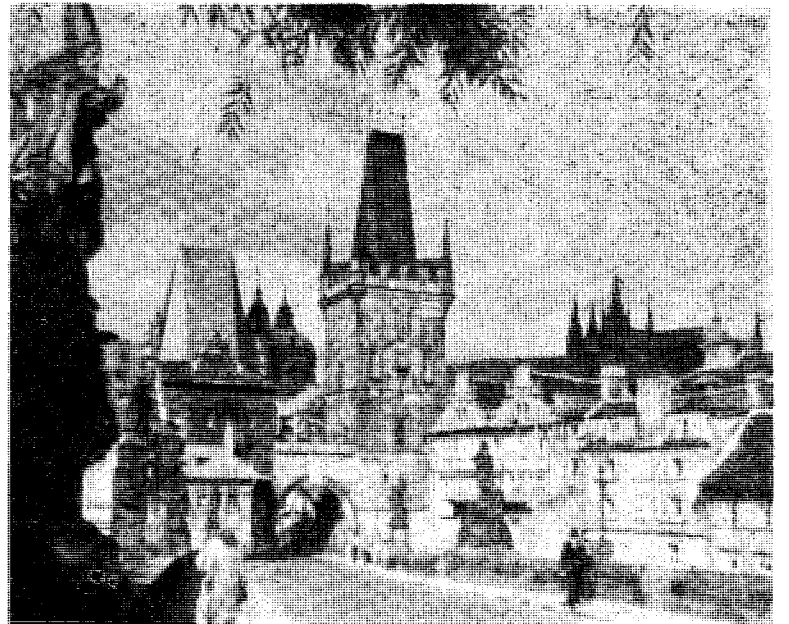
(Forts. side 2)

Britiske tropper klar for okkupasjon av Norge — men det ble både innskipning og utskipning flere ganger, og så kom altså tyskerne dem i forkjøpet.

Et minne fra Prag mai 1945

Berettet av en dimitert Nachrichtenhefterin

Karlsbrücke i Prag som var vitne til så mange tsjekkiske grusomheter i 1945.

I disse hårde dage for tsjekkerne, og spesielt for pragerne, er det vel ikke riktig å belaste dem med noen kollektivskyld for det som hendte i Prag i 1945, skjønt det er jo det man gjør med tyskerne. De har i et kvart århundre båret kollektivskylden for alt det påståtte og virkelige gale som skjedde i den blodige verdenskrig. Men, minne om det kan man vel, at 240 000 tyskere falt som mordofre dengang da pøblen i Prag — og den var meget omfattende og vel dirigert — herjet som verst.

Hvorledes oppstanden i Prag artet seg beretter en fru A. L. om. Hun var dengang Nachrichtenhefterin i Prag.

Beretningen gjengis i DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG:

«I april 1945 ble jeg forflyttet til Prag som Nachrichtenhefterin. I de første dage av mai fikk jeg, etter å ha søkt om avskjed fra Wehrmacht mine dimisjonspapiere. En av de neste dage ville jeg reise hjem til Schleswig-Holstein. Jeg satt nettopp hos friserdamen, da det plutselig satte inn med larm og skrik ute på gaten. Tsjekkiske og røde flagg ble heist. Omveltningen kom så plutselig at man ikke kom til befinnelse. Jeg ville så hurtig som mulig til jernbanestasjonen og gikk på en sporvogn. Den kjørte imidlertid vilt omkring og da jeg på tysk spurte om hvor jernbanestasjonen var ble jeg straks kastet av den kjørende sporvogn. Til alt hell landet jeg foran et tysk lasarett.

Tyske soldater som hadde lagt merke til hendelsen fra vinduene, bragte meg straks i sikkerhet. I en sal hadde det i mellomtiden samlet seg tyskere, soldater, kvinner og barn, som ikke lenger kunne komme tilbake til sin forlegning, eventuelt bolig.

9. mai måtte alle kvinner og barn, den eldste var 75 år, stille opp på gårdsplassen, og jeg befant meg blant dem. Vi ble inndelt i arbeidstropper og så med hendene over hodet jaget gjennom gatene til Moldaubroen. Så

(Forts. side 7)

SIDE

Dødsfall

Fra Kristiansand får vi det sorgens bud at vår gamle kampfelle gjennom de mange, mange år Iver Leuch Elieson er avgått ved døden, 79 år gammel.

Sist så vi Elieson på Forbundets årsmøte i slutten av april, som alltid levende, aktiv og ungdommelig. Men så har altså alderen og de harde påkjenninger tilslutt krevet sin rett. Han falt sammen på kontoret til den gode venn Georg Stray, rammet av hjerneblødning, og døde ti dager senere på sykehuset.

Elieson tilhørte en av landets eldste og mest kjente familier og fikk en solid handelsutdannelse med flerårig opphold i Tyskland og England. Senere slo han seg ned i Sandefjord hvor han drev sin egen forretning.

Med slektsrøttene plantet dypt i norsk jord gjennom ledende familier var det naturligt at det nasjonale trådte i forgrunnen både i sinn og tenkemåte hos Elieson og han sluttet da også som så mange andre i den nasjonale front opp om Nasjonal Samling fra første stund. Og Quisling visste da også å vurdere hans dyktighet og hans rettlinjede karakter. Allerede tidlig i tredveårene ble han partiets fylkesfører i Vestfold og da landets administrasjon under okkupasjonen var i nød etter dyktige ledere hvis livet skulle kunne holdes gående i Norge, stillet han seg etter innstendig anmodning fra Quisling til disposisjon som fylkesmann i Vest-Agder med sete i Kristiansand. Og der ble han da boende og virkende til gagn for byen og landsdelen. Ved så mange anledninger fikk han demonstrere både sine sterke nasjonale og sosiale interesser og han var da også alminnelig respektert og avholdt i vide kretser — også blant politiske motstandere. Men først og fremst var han naturligvis den gode venn og kampfelle.

Efter det politiske oppgjør som fulgte i okkupasjonens spor tok Elieson pånytt fortrødent fatt, både med å eksistere og med å gjøre sitt til at sannhetens og rettens

sak kunne seire også i dette land, selvom det først ble i historisk perspektiv. Noe som kanskje tellet like meget for den æreskjære og rettenkende mann. Han arbeidet ellers som revisor.

Elieson ble bisatt i Kristiansand sist lørdag under meget stor deltagelse.

*

IVER L. ELIESON DØD

Med tidligere fylkesmann Iver Leuch Elieson er et stillfarende, nasjonalt, patriotisk og dyktig adelsmenneske gått bort — til stor sorg for sine mange venner og stort tap for vårt arbeid for lovens, rettferdighetens og sannhetens sak i det mer og mer oppløste norske samfunn.

I sine viktige stillinger og arbeidsområder tenkte han stedse på det heles vel. Det politiske maktmisbruk var denne noble mann fremmed. Elieson hadde en egen evne til å spre hygge og fordragelighet omkring seg. Suaviter in modo — fortiter in re.

Eliesons slekt hadde sittet både på Bogstad og på Hafs-lund. Han var i ca. 4 år fylkesmann i Vest-Agder, var i sin tid fylkesfører i Vestfold. Han arbeidet i de nasjonale nedfalls år som revisor, i yngre dager var han skipsreder. Han var æresmedlem av Sandefjord Roklubb. Han hadde vært en eminent idrettsmann i flere grener og hadde Idrettsmerket i gull. Her i Kristiansand — skriver Georg Stray — var han det samlende midtpunkt blant oss venner.

En siste hilsen fra Folk og Land og Forbundet til den trofaste og edle Iver L. Elieson.

Alexander Lange.

*

Også en annen av våre følgesvenner gjennom mange år, Olav Bøe, Innfjorden er avgått ved døden, vel 74 år gammel, uten at vi har fått vite noe før nu. En som sto ham nær karakteriserer ham slik: «Min kjære slektning og gode venn, livskunstnaren og eventyraren — sanningsøkjaren.»

GULLKORN

«Lat oss inkje Forfederne gløyma, under alt, som me venda og snu; for dei gav oss ein Arv til å goyma, han er større, enn mange vil tru.»

Ivar Aasen

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

USA medansvarlig

Den norske NATO-pressen tar ikke smålige hensyn når det gjelder å styrke sin dårlige sak. Den sovjetrussiske aggresjon mot det Tsjekkoslovakia som USA og de andre vestmakter utleverte til Sovjet i 1945 brukes nå som argument for fortsatt norsk deltagelse i NATO og de som er av en annen mening æreskjeldes på det groveste uten hensyn til bakgrunnen for deres innstilling til NATO.

Vi kan forsåvidt være enige i at de som har motarbeidet NATO ut fra den tåpelige forestilling at Sovjetmakten er noe annet nå enn hva den alltid har vært og at NATO av den grunn er overflødig idag sitter med skjegget i postkassen. Men det er et ganske annet og viktig argument mot NATO som faktisk er blitt bestyrket ved det som har skjedd i Tsjekkoslovakia. Det er nemlig mange NATO-motstandere, der i likhet med oss mener at vi ingen hjelp kan eller vil få av det USA som ikke vil bruke atomvåpen av hensyn til egen sikkerhet, som har demonstrert sin avmakt i Vietnam og som dessuten spiller under dekke med den sovjetiske aggresjonsmakt.

Den norske NATO-presse har skreket stygt når noen har pekt på USA's andel i skylden for det som har hendt i Tsjekkoslovakia, men det er tydeligvis dem som er bedre orientert. Kina har åpent hevdet at USA og Sovjetsamveldet er som to tjuer på ett marked i denne sak, og vil man ikke tro på Kina, så får vi henvise til en kilde som i de kretser vel ansees for mere pålitelig, det zionistdominerte New York Times, som ellers stadig siteres i norsk presse. Vi gjengir bladets syn slik det kommer til uttrykk i et NTB-telegram:

«The New York Times skriver på lederplass i dag at USA kan holdes medansvarlig for den sovjetiske okkupasjonen av Tsjekkoslovakia.

Fra Dubceks seier i januar og til den sovjetiske invasjonen gjorde Washington praktisk talt ingen ting for å vise seriøs velvilje overfor det liberale regimet, skriver avisa. Man kan trekke den slutning at Washingtons likegyldighet i Moskva helt korrekt ble oppfattet som en forsikring til Kreml om at det kunne gjøre som det ville for å bringe Tsjekkoslovakia på knærne.»

Ny tysk bok - -

(Forts. fra side 1.)

tepunkt på Island, ble avslått efter at det viste seg at forsyningen til et slikt støttepunkt ville by på uovervinnelige vanskeligheter og ville ha ført til politiske komplikasjoner. Ubåtvåpnet forble derfor, bortsett fra «Base Nord», henvist til de av geografien angitte, overmåte innskrenkede innsatsmuligheter.

Alarm fra London

Meldingen om de britiske forholdsregler likeoverfor Norge øket. England søkte efter alt å dømme bare efter et egnet påskudd til å sikre seg visse maritime støttepunkter på den norske kyst. Chefen for krigsmarinen, Erich Raeder, tok 10. oktober det inntrengende skriv fra marinebefalshaver Nord, admiral Carls som foranledning til å underrette Hitler om virkningene av en britisk aksjon mot Norge. Om denne samtale med Hitler, som hitil aldri hadde beskjeftiget seg med problemet Norge, anfører Raeder i sin krigsdagbok: «Jeg betonet herunder de skader som en besettelse av norske støttepunkter fra engelsk side ville medføre for oss: Beherskelse av Østersjø-innløpene, flankering av våre sjøkrigsoperasjoner i Nordsjøen og flyverangrep på England, press mot Sverige — såvelsom fordelene for oss ved besiddelsen av den norske kyst: Utfallsporter til Nordatlanten, ingen engelsk minesperring mulig — — —

Der Führer var straks klar over betydningen av Norges problemet. Han bad meg om å få overlatt min huskeseddel og erklærte at han ville beskjeftige seg med dette spørsmål.»

Faktisk ble det imidlertid hverken fra Hitlers eller fra sjøkrigsledelsen side foretatt noe som helst i denne retning i de følgende uker. Snarere kom hendelsen i Skandinavia og dermed Narvikspørsmålet i bevegelse fra en helt annen side, for England ikke mindre overraskende enn for Tyskland.

Churchill vil gjerne angripe

16. desember 1939 forfattet Churchill et promemoria rettet til admiralitetet, hvori han tydelig bragte sine hensikter likeoverfor de nøytrale skandinaviske stater til uttrykk: «Iallfall kunne vi besette og holde visse øyer og hvert punkt som passer oss på den norske kyst. Den nordlige blokade av Tyskland ville da bli fullstendig. Vi kunne for eksempel besette Narvik og Bergen og for fremtiden nytte disse havner for vår egen handel, mens

de ville være fullstendig sperret for Tyskland. Det kan slett ikke betones for sterkt at den britiske beherskelse av den norske kyst er et strategisk mål av første rang. Selv om Tyskland grep til de sterkeste motforholdsregler ville vi sikkerlig ikke stå dårligere enn om vi overhodet ingen aksjon foretok — tvertimot, vi ville ha mere å vinne enn å tape ved et tysk angrep på Norge og Sverige.»

Quislings advarsler

7. desember, altså få dager før var Norges, Sveriges og Danmarks utenriksministre kommet sammen i Stockholm. Med alt ettertrykk hadde de nordiske stater betonet sin nøytralitet i den finsk-russiske konflikt, trass i at man også, spesielt i Sverige tok sterk andel i Finnlands skjebne. Den norske utenriksminister, professor Koht, som nød internasjonal anseelse både som statsmann og som lærer (?), erklærte at den som hjalp til Finland maskerte allierte aksjon på ingen måte tok sikte på en virkelig hjelp til Finland, men forfulgte andre for de allierte krigsviktige mål. Enhver slik aksjon fra de allierte ville straks utfordre til et tysk motstøt som ville gjøre Skandinavia til en slagmark mellom Tyskland og vestmaktene. Koht erklærte med ettertrykk at han var besluttet på om nødvendig å skaffe vekk fra Narvik det jernbanemateriell som de allierte trengte for gjennommarsjen.

Foranledningen på tysk side til å bringe Norgesspørsmålet i bevegelse ble merkelig nok utløst av en norsk politiker, statsråd Vidkun Quisling. Som sønn av en prost og født i Telemark i 1887, ble Quisling soldat, forlot den militære høyskole med høyeste utmerkelse, kom straks inn i generalstaben og virket under den bolsjevikiske revolusjon som norsk militærattaché i Moskva. I de følgende år arbeidet han ved sin store landsmann Fridtjof Nansens side med hjelpeaksjonene i Ukraina og Armenia. Efter tolv års forløp vendte han tilbake fra Sovjetsamveldet til Norge, hvor han ble utnevnt til forsvarsminister i 1931. Quisling var en avgjort motstander av bolsjevismen. Han var

(Forts. side 7)

GULLKORN

«Vår norske sak kan ikke vinnes ved å støtte seg til det synkende britiske rike. Vi må kaste overbord alle fremmede gudene.» (Gulbrand Lunde. 18. juli 1941.)

Og hva så med Norge idag når det britiske rike har sunket?

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Velsignet være pressefriheten!

Vi ble nesten rørt da vi overvar et fjernsynsintervju med den avgåtte norske formann — eller kanskje det var noe så fint som direktør — i IPI, det internasjonale presseinstitutt, som står så trofast vakt om pressefriheten — hvis avisene da har riktig fortegn og er tilstrekkelig venstreradikale. Mannen bar det i norsk politikk ikke ukjente navn Monsen, og eplet faller som kjent ikke langt fra pæren.

Som sagt vi ble rørt over all denne nidkjærhet på vegne av en presse som tydeligvis slett ikke gjør bruk av noen som helst slags frihet til å mene annet enn det den skal i en ensrettet nydemokratisk verden. Så gikk da også Per Monsens nidkjærhet i en meget bestemt retning. Det gjaldt å forsvare den snille og fredelige nydemokratiske verden mot alle slags nasjonalistiske tendenser, det gjaldt å understøtte opprørere i land som har kastet av seg det hykleriske nydemokrati, det gjaldt å gjøre front mot de hvite brødre som kjemper for sivilisasjonen på Afrikas sørspiss, og mere til av samme arten. For slik går verden fremover.

Det var samme sort pressefrihet som førte verden ut i katastrofen i 1939—45 med uavlatelig hets og hyklerisk bekymring for enhver oppvigler som ble tatt ved vingebenet. Og disse folkene de skapte så sin nye verden etter seiren over «barbarene» i 1945, en verden som pussig nok er mere blodig og ond og tvangsstyrt enn den som gikk under.

Vel, Per Monsen har forlatt de internasjonale beitemarker og vendt hjem igjen til Norge såvidt vi forstår. Og her er det sannelig litt av hvert å rydde opp i for en forsvarer av pressefrihet og forkjemper for minoritetene.

Hva med pressefriheten når det gjelder debatten om kring landssvikoppgjøret, for eksempel? For det er vel liten hjelp i en nominell pressefrihet når pressen er ensrettet og hvert forsøk på å hevde en annen mening enn den autoriserte druknes i taushet og boikott. Og hva med friheten i den kringkasting som ikke våger å ta opp til drøftelse et så sentralt problem i norsk nåtidshistorie som «retts»-oppgjøret?

Vi så at Morgenbladets redaktør i et innlegg i NATO-debatten også siterte noe en frontkjemper hadde sagt i et intervju som var laget med ham av NRK, men pressefrihetsredaktøren skynte seg å understreke at det naturligvis ikke var meningen å sende ut intervjuet. Det var bare «arkivopptak».

Våre lesere har vel kanskje også lagt merke til at tidligere NS-folk, de være så fremragende de vil, bare ved det reneste uhell omtales i dagspressen ved jubileer o. l. Til nød får de etpar skuffer talemåter etter gravferden. Vi minnes i denne forbindelse også en episode som gjelder det Morgenbladet, hvis redaktør nå forsikrer at bladet slett ikke er ensrettet, men åpent for debatt og for andre synspunkter. Bladet nevnte ikke med et ord den kjente norske universalkunstner Karl Holter da han døde, og på forespørsel om grunnen til dette, svarte redaktøren i henhold til gjeldende presseparole at avdøde var best tjent med ikke å bli nevnt!

Men rekorden når det gjelder dette misbruk av den pressefrihet man krever er vel satt av Østlendingen, Senterpartiets store avis på Elverum. Der sto det 21. august en hederlig omtale av tidligere sogneprest i Rendalen, Sigurd

Nagy, Scavenius.

Quisling og Dubcek

Disse fire har forsøkt, henholdsvis i Ungarn, Danmark, Norge og Tsjekkoslovakia å komme til en modus vivendi med en overmektig okkupant for derigjennom å unngå en fullstendig hensiktsløs blodsutgyldelse.

Nagy ble skutt av Moskovittene og Quisling led samme skjebne i samråd med Moskva. Når Scavenius unngikk dette, så kommer det vel av at Danmark på rettens område ikke er så underutviklet som Norge. Man har endog der gjort et forsøk på å bøte på uretten overfor dem som fulgte Scavenius. Det er å håpe, at det ikke går samme vei med Dubcek som med Nagy og Quisling.

Fredsforskeren Galtung skrev for noen år siden etter begivenhetene i Ungarn en kjelder i «Dagbladet» om hvordan man bør forholde seg i en slik situasjon. Den anbefales til lesning, ikke minst for dem som i disse dager har benyttet denne anledning til å pusse opp sin angivelige patriotisme. Likeledes Quislings bok «Russland og Vi».

Forøvrig inntok Storting og regjering enstemmig samme standpunkt (på Elverum) overfor overmakten som oven nevnt, men, som enhver vet, strandet det på kongen, som truet seg til det motsatte. Men også han gikk, etter å ha bragt seg i sikkerhet, over til de øvrige standpunkt. Hvilket ikke forhindret ham å stille seg i spissen for den justismordenes epoke som fulgte i 1945. Også Administrasjonsrådet fulgte samme linje — dog uten resultat. Det er kjennsgjerningenes tale.

Olaf Holm.

Har De skaffet FOLK OG LAND en ny abonnent for 1968?

Haga, som fylte 75 år. Dagen etter hadde imidlertid bladet fått beskjed om at han hørte til dem som ikke skulle omtales ifølge parolen. Og så bragte det da følgende fantastiske «Beklagelse», som det het i overskriften: «Vi brakte igår en fødselsdagsomtale av tidligere sogneprest Sigurd Haga, hvilket vi beklager. Red.»

Så Monsen har altså noe å ta fatt på, selvom det kanskje ikke er så populært som å beskytte negerne i Sør-Afrika og kommunistene i Hellas m. fl.

«Vill som en løve — mild som et lam»

FELIX HARTMANN 75 ÅR

Løven vil helst ikke være vill og det vil heller ikke Felix Hartmann. Helst vil han — som vi — overbevise med sine argumenters vekt. 75 år fyller han imidlertid 30. september. Han var med i annen og i første verdenskrig. Hans foreldre var tysk født. Faren var tysk generalkonsul i Norge.

Dette engasjement skulle jo ikke idag være infamerende. Man erindrer for eksempel at den mangslungne senere biskop Elvind Berggrav i første krig var feltprest i lang tid på tysk side og har skrevet bøker om det. Selv Johan Borgen har omgittes alskens Lillelorder, men skriver nu mestendels østpropaganda . . .

I Felix Hartmanns slekt var den militære tradisjon ikke utelukkende et påkledningsspørsmål. Hans farbror falt således i 1872 under krigen mot Napoleon III. Familien Hartmann (egentlig von Tien) hadde sterke forbindelser i det gamle Oslo hvor rådmann Mikkel von Tien på sin hustrus vegne var arving til jordegodset fra Norges Riges Cantzler Oluf Calibs. I den skjebnesvangert avgjørende første verdenskrig hvor til han meldte seg frivillig, måtte Felix Hartmann møte opp hos Keiser Wilhelm II. Denne spurte ham om han som nordmann separat ville avlegge faneeden for keiseren, for krigens varighet. Så etter en høytidelig parade var vår venn inne på slottet og sverget i ensomhet for Wilhelm II. Felix Hartmann kjempet både på Øst- og vestfronten og fikk jernkorset av første klasse. Overkommandoen henvendte seg til frontoffiserene og påpekte den tvingende nødvendighet av å kunne bruke mitraljøsene, hvorav hvert regiment hadde 36 — til indirekte skytning ikke minst om natten for å

stoppe farlige gjennombruddsforsøk. Vår Felix spratt opp — grublet så i enrum — og på ingen tid fikk han laget en billig, idiotsikker innretning på mitraljøsene uten at disse måtte omkonstrueres. Oppfinnelsen bærer hans navn. Han fikk takk fra høyeste hold.

Efter krigen fant Hartmann og mangfoldige veteraner fra begge leire ut at krig er en fryktelig tåpelighet og den største trussel mot menneskeheten. Her i Norge ble dannet Norske Krigsveteraners Forbund. Med i spissen var en av Englands store helter blant kampflyverne — major Tryggve Gran, og andre av våre tapreste landsmenn, som i verdenskrig I hadde kjempet f. eks. i australske, sydafrikanske, britiske og franske styrker. Man gikk inn for å lage et verdensveteranforbund. Først under Tryggve Grans, derefter under Felix Hartmanns ledelse så det lovende ut for en slik garanti mot krig. De store veteranforbund både i England, Tyskland (Stahlhelm) og i andre land ga tanken sin tilslutning. Politikerne — hvis vondeste drøm en slik sammenslutning av veteraner fra alle leire er — ikke minst idag! — politikerne, hvem Herren føder rikelig i deres tomme Quasisysler — har ideligen forstått å velte krigernes fredsarbeid! Politikerne er jo legalt gardert mot å gå i krig, men de kriger nu nesten uniformt med kjeften i den «fred» de har skapt . . . Når man møter den elskverdige, dekorative og vitale gamle løve Felix Hartmann skulle man ikke tro at dette er en av de stridbareste forkjempere for aldri mer krig som vi har hatt i Norge! Derfor har han også frisprog og venner i alle Leire.

Ja, det er et spørsmål om Hartmann ikke er minst like så eigod som den i levende live kanoniserte helgen Dr. Max Tau . . .

Sammen med forfatteren av «We are no criminals», Direktør Arne Bergsvik laget Felix Hartmann Den Norske Kunstsilkefabrikk på Notodden.

Folk og Land sender Felix Hartmann — denne livskunstner med Grand Charm våre beste ønsker for dagen og for gode år i nedfallets århundrede.

Alexander Lange.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Halvård M. Paasche

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

RADIKALERNE PÅ OFFENSIVEN

Det er ikke noe helt nytt som nå skjer i studenterkretser. I lengere tid har det gjæret under overflaten og ikke få studenter har gitt uttrykk for revolusjonære tenkemåter.

Den senere tids utvikling innen Norsk Studentunion har gitt støtet til ytterligere tilspissing, vi tenker da på de ti venstreorienterte studentene som forlot det 10. Landsting i et forsøk på å radikalisere landstinget.

Det som direkte forårsaket at de 10 forlot landstingets møte, var at det ble vedtatt med 21 mot 17 stemmer ikke å støtte en demonstrasjon rettet mot «Sovjet- og USA-imperialismen», som var arrangert av sosialistisk ungdomsforbund, dessuten støttet av Studentersamfundets styre, Oslo SF, AUF i Oslo, Fritt Forum og sosialistisk studentforbund. I tillegg til disse, gikk også fem medlemmer av studentunionens sentralstyre til sympatiaksjon ved ikke å stille til valg etter det som var skjedd.

De konservative på sin side raser mot disse elementer, men kommer øyensynlig ingen vei.

Et ekstraordinært landsing er innkalt i november og vi kan allerede nå slå fast at politiseringen av Norsk Studentunion er i full gang, og vil bli av avgjørende betydning for dens fremtidige arbeidsoppgaver. Den kommende avgjørelse vil også uten tvil få stor betydning for studentmiljøet de nærmeste år.

Utbrytergruppen innen Norsk Studentunion har til hensikt ikke bare å radikalisere denne organisasjon, men også hele det norske samfund. Radikalerne vil i langt sterkere grad enn tidligere politisere Studentunionen og la delegatene stille med bundet politisk program og mandat. Dette er i og for seg ikke noe nytt, unionen har alltid arbeidet med politiske spørsmål, men det nye er radikalerne kraftige offensiv som er under oppseiling.

Det er vel ingen tvil om at erkesosialistene oppnår sin hensikt på det ekstraordinære landsting i høst. For de såkalte konservative har intet alternativ å stille opp mot sine «fienders» fremstormen.

Men det skulle la seg gjøre å få bukt med disse ultrarabiate maoister for en gruppe nordmenn som tenker norsk, en slik gruppe finnes, men ingen har øyensynlig mot til å stå frem og bekjenne sin overbevisning, beklageligvis.

STUDENTPROTESTER

kan til sine tider være berettiget, slik som da vel 3 000 mennesker fulgte oppfordringen til å demonstrere mot Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia.

Imidlertid ble protestskrivelsen, som ble forsøkt overlevert av formannen for Norsk Studentunion, Jon E. Gløkken, og formannen for Studenttinget, Arvid Sveen, nektet mottatt av vakten i den sovjetrussiske ambassade. I protestskrivelsen het det bl. a.: «Norske studenter er forferdet over den sovjetiske trussel om å deportere tsjekkoslaviske opinionsledere og intellektuelle».

Det kinkige ved slike skrivelser er at de har ytterst liten effekt. Dessuten ble Sovjet og USA for 25 år siden enige om å dele Europa mellom seg og gjensidig respektere hverandres interesseområder. Tsjekkoslovakia ble bl. a. med USA's velsignelse tildeelt Sovjet, så ihvertfall den eldre generasjon bør ikke

skrike særlig høyt i anledning russernes okkupasjon av gamle østerriksk-ungarske områder. Derfor må nevnte demonstrasjon ansees som en protest mot både Sovjets og USA's politikk i krigsårene og umiddelbart etter. På disse premisser slutter vi fullt og helt opp om demonstrasjonen.

SOSIALISTISK STUDENTLAG OG UKA

Sosialistisk Studentlag vil boikotte Studenteruka p.g.a. den sosiale skjevhet som eksisterer blant studentene, fremgår det av et opprop undertegnet av ovenfor nevnte organisasjon. I samme skriv står det videre at de studenter som deltar i slike arrangementer ikke er representative for den vanlige student, da de danner en overklasse innen studentverdenen med sin sikre økonomi. Det påpekes også at deltagelse i Uka bidrar til å svekke de underprivilegerte i deres kamp for sosial likestilling i samfundet.

Det forekommer oss at Sosialistisk Studentlag skyter over målet i dette skriv. Den enkelte student bør selv få bestemme om han vil delta i det søte liv, og i tilfelle så langt hans portemone tilsier,

Ad den norske reaksjon på den kommunistiske strid om Tsjekkoslovakia: «— Stekt torsk, er det Dem?»

MED EN SOVJETSOLDAT PÅ ØSTFRONTEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dshanian

Anders Hauge fra Sunnmøre, skopusseren i Stortingsgaten i Oslo, en av forfatterens gode norske venner. De ble kjent da Dshanian var krigsfange på Kampen skole i Oslo.

Denne underholdningsaften ble den første og den siste, for dagen derpå vendte hele bataljonen tilbake til sine kompaniers forskjellige oppholdsteder i Oslo. Antagelig var tyskerne blitt misstunnelige etter rømningen, som i et skogterreng kunne friste andre til etterfølgelse av Kostenkos eksempel. Og tysk forbitrelse vendte seg mot oss som var tilbake, for maten ble langt dårligere og arbei-

det ble drevet meget hårdere. Og selv om dette varte bare en kort tid, i virkeligheten bare etpar-tre dager, hvorefter forholdene ble bedre igjen, omtrent som de var tidligere, ble vi faktisk lammet i åndelig henseende ved det som hadde hendt. For gjennom sin flukt hadde denne Kostenko skapt en viss farlig situasjon for oss andre fanger.

Tyskerne tok en slik lek som dette meget strengt for den kunne bli farlig. Allerede fra starten av i Nittedalsskogen drev de under kjøringen på med en del fullstendig meningsløs skyting et langt stykke på veien langs Nittedal, ihvertfall innen vi nådde Oslo. De skjøt riktignok i luften, noe som fikk oss til å tro at det var for å skremme oss og muligens også dermed den berømte fangen, eller kanskje hans norske medhjelpere i Hjemmefronten. Men på veien innover kunne vi ikke unngå å merke hvordan den norske befolkning i sine hjem langs veien i nærheten av Nittedal lukket igjen åpne vinduer og forsvant inn i husene da vi passerte forbi. Vi fikk inntrykk av at folk trodde tyskerne hadde startet krigen i Norge for alvor.

Dessuten kom en russisktalende offiser fra GESTAPO for første gang til kompaniet og advarte oss på det strengeste mot å være uforsiktige med alt hva vi foretok oss, ellers kunne vi bli kjørt til

(Forts. side 8)

uten å ta politiske hensyn. Vi er av den mening at medlemmer av Sos. Stud.lag bør begrense sin aktivitet til å pugge Mao's lille røde på kammeret, for ikke fullstendig å latterliggjøre seg i andres øyne.

NY TRUSSEL MOT VEST-TYSKLAND!

Vi nevnte i forrige nummer aksjonen mot sprayflasken med hakekors. Nå berettes det om en lignende historie fra Westerland på Sylt, hvor det i et butikkvindu mellom badedrakter også var utstillet en bok om de olympiske leker i 1936. Og nå ville uhellet at et nazistisk vindpust blåste opp boken slik at et bilde av selveste Adolf Hitler ble fremvist for publikum. Og denne farlige trussel mot det tyske demokrati kunne naturligvis ikke gå upåtalet. En behjertet sosialistisk partifunksjonær, kamerat Settje, har innlevert anmeldelse om «utbredelse av nasjonalsosialistiske skrifter».

SIEGFRIED:

Hva blir det til med det ulykksalige USA?

Pussige bakgrunnsfigurer i kolonialkrigen i Vietnam, som bør være en prøvesten fra NATO-synspunkt.

Kan guvernør Wallace's presidentkandidatur bringe en endring?

Det er pussig hvilke underlige utslag patriotismen kan gi seg. Hitler lovet som kjent høytidelig, offentlig, og gang på gang at Norge i tilfelle av en tysk seier i verdenskrigen skulle få en utstrakt grad av selvstendighet i det nye og samvirkende Europa han tok sikte på. Riktignok skulle utenriks- og forsvarspolitikken samordnes, men når det gjaldt indre forhold skulle vår suverenitet respekteres. For å unngå dette solgte våre eksilpolitikere med støtte av hjemmefrontpolitikkerne oss med hud og hår til de angelsaksiske makter. Helt siden 1905 har vi jo hengt i halen på England, men da verdenskrigen endte med tilintetgjørelse også av det britiske imperium og England ble redusert til et null i fattigkommisjonen, overtok USA også den britiske koloni Norge. Istedenfor Hitlers europeiske forsvarssamarbeide fikk vi NATO med fullstendig amerikansk dominans og istedenfor Hitlers utenrikspolitikk fikk vi den amerikanske eventyrpolitikk med uavlatelige kalde og varme kriger — nå sist den israelske aggresjon i Midt Østen og den meningsløse og uforståelige krigen i Vietnam.

Og der står vi altså i dag,

Hva med Wallace?

rent bortsett fra at vi på kjøpet har fått veltende inn over oss de rystende utslag av amerikansk «kultur» med skrik og skrål og show og larmende reklame. Våger noen å løfte sin røst mot dette, våger noen å hevde at vi bør besinne oss på vårt eget, på Norden og i videre perspektiv på Europa, da stiger ropene mot den formastelige fra alle politiske leire: korsfest! korsfest!

Høyest av alle skriker alle patriotkarikaturene i den

borgerlige leir. For elsker en ikke USA og alt denne ulykksalige folkelapskaus av en stat har beriket oss med, da er en ikke patriot, må vite. Hvis en ikke er villig til uten protest å overlate utenriks- og forsvarspolitikken — foruten kulturpolitikken — til Det Hvite Hus, da er en ikke noen virkelig fedrelands venn.

Så forskjellig kan menneskene se på saker og ting! Men det er vel intet å gjøre ved det før det vokser opp en ny generasjon med et annet syn på patriotisme og fedrelandssinn, en generasjon som i vest vil gå den vei Tsjekkoslovakia har slått inn på i øst.

I mellomtiden må det da iallfall være oss kolonifolk i vest tillatt å granske dette USA av idag litt nærmere. Hvordan kan det for eksempel ha seg at verdensmakten USA ikke klarer å gjøre seg ferdig med en liten skitten kolonikrig i Vietnam? Trass i at det har tatt i bruk de ufysiske kampmidler som stod sin prøve i verdenskrigen: fosfor og bomber. Og trass i at det anvendes de mest moderne fly og noe nær en millionhær.

Kan dette USA være noe å håpe på sett fra en underordnet og utsatt NATO-stats side? For kan ikke USA gjøre seg ferdig med motstanderne i Vietnam, så er det vel intet fornuftig menneske som tror at det kan utrette noe mot Sovjetsamveldet + Finland i Nord Norge. Det har forøvrig også klart og tydelig sagt fra at det ikke vil engasjere seg i Europa ut over det som forstås ved en «begrenset krig», og det vil si en slik krig vi kan oppleve i Nord-Norge — som følge av vårt NATO-engasjement. USA vil ikke ta noen atomkrig som kan utsette det selv for fare for vår skyld eller for noen annen europeisk makts skyld. Men da er også NATO av idag verdiløs for Europa. USA kan ikke engang hjelpe seg selv, langt mindre oss.

Men hvorledes er så USA i løpet av noen korte tiår blitt så maktesløst at det ikke engang kan ordne opp i en liten kolonialkrig? Saken er vel den at det ikke er noen samhörighet i dette raseblandingenes land. Det er et hus som er i strid med seg selv og atpå til med en styre-

Dr. Hans Severus Zieglers Hitlerbok endelig frigitt

Og kommer nå i tredje opplag

Foran nasjonalteatret i Weimar, hvor Ziegler var generalintendant, står statuene av Goethe og Schiller.

Vestens såkalte demokrati gir seg de mest besynderlige utslag, ikke minst i det tvangsomvendte Tyskland.

Iallfall en del av våre lesere vil erindre en bok som vi omtalte her i bladet for noen år siden og som vi solgte gjennom vår boktjeneste inntil den ble «midlertidig» beslaglagt i Tyskland. Det var en bok skrevet av den kjente tyske kulturpersonlighet, den tidligere teatersjef ved nasjonalteatret i Weimar, Dr. Hans Severus Ziegler «Adolf Hitler aus dem Erleben dargestellt.» Det var sine memorarer fra årelangt jevnlig samvær med Hitler teatersjefen la frem og i en verden som nå i et kvart århundre har sidestillet Hitler med djevelen selv og hvor

hans navn ikke kan nevnes i en eneste publikasjon uten i forbindelse med de groveste invektiver var det nærmest et sannhetens og rettferdighetens protestskrik han reiste.

I Zieglers bok ble Hitler nemlig slett ikke fremstillet som den onde og kulturløse barbar av en «malersvend» — det siste kastes ham pussig nok spesielt i nesen av alle de venstreradikale arbeidervennene — men som en kulturpersonlighet av rang, en mann med den dypeste sans for kunst og teater, en skapende kraft og en fengslende skikkelse som hadde gjort det aller sterkeste inntrykk på den kjente teatermann.

(Forts. side 7)

De to talende bilder som omtales i Thunderbolt.

Milliardæren Rockefeller i godt selskap under forsøket på å skaffe seg presidentkandidatur. For slik er det velsignede demokrati i USA at det gjelder å holde seg inne med negere, jøder, polakker og andre faste grupperinger.

(Forts. side 6)

Hva med USA ?

(Forts. fra side 5.)

form som gir alleslags organiserte grupper en uhorrt og meningsløs innflytelse.

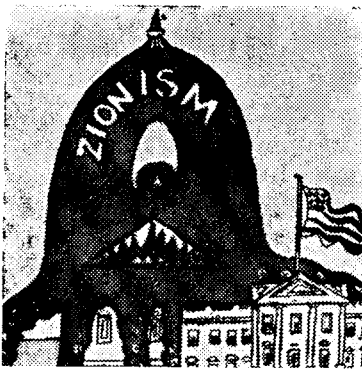
Det ville vel knapt være mulig og tenkelig i noen annen stat i verden enn USA, et land som fører en krig som koster store ofre av mennesker og verdier, at man demonstrerer rundt i gatene med fiendens flagg, at kjente og ledende politikere taler fiendens sak, og at en vasser rundt i mere eller mindre åpenlyst krigsforræderi. Og når alt kommer til alt, er det kanskje grunn til å spørre om de som leder krigen i Vietnam virkelig ønsker å vinne. Eller om det hele bare er et kynisk narrespill med et helt annet siktepunkt: det å svekke staten, å gjøre den moden for en venstreradikal omveltning som skal åpne vei for det så sterke krefter tar sikte på, den raseblandede En Verden ledet av en verdensregjering.

Det er ikke lett å få noe virkelig blikk bak kulissene i det USA hvis store nyhetspublikasjoner alle er ensrettede. Både New York Times og de store ukepublikasjoner Time og Newsweek er på jødiske hender. En må søke til noe så forholdsvis ukjent og så baktalt som publikasjonen Thunderbolt for å få visse glimt, som kanskje er noe overdrevne den andre veien, men som utvilsomt også gir det som skjer andre perspektiver enn det man prøver å innbilde Europa.

Det er ellers ganske pussig at en publikasjon som Thunderbolt får lov til å komme ut i det USA hvor jødiske verdensorganisasjoner har så stor innflytelse. De har jo klart å tvinge gjennom lover både i Tyskland og Skandinavia som hindrer angrep på den zionistiske politikk, noe som karakteriseres som antisemitisme, og samtidig angriper amerikanske publikasjoner jødene på det kraftigste. Slik som bl. a. Thunderbolt gjør det.

I denne Thunderbolt, som utkommer i Georgia og som redigeres av Walter White, hevdes det at det er fire zionister som leder USA's krig i Vietnam og at det er grunnen til at en intet utretter. Ja, bladet skriver dette, som i Europa ville ført til triste følger for det:

«LBJ (president Johnson) er enten en dompap eller rett og slett en fiende, fordi han lar en radikal marxistisk jøde ved navn Walter Rostow lede strategien i krigen fra dag til dag. Han opererer fra kjelleretasjen i Det Hvide Hus og har fullstendig kommandoen over alle våre operasjoner (eller mangel på slike) i Vietnam. Ingen militær leder i USA kan foreta et eneste skritt

mot fienden uten et spesielt O.K. fra Walter Rostow.

Vi bør merke oss at Rostows marxistiske mor og far (russisk-fødte jøder) kalte deres annen sønn Eugene Debs Rostow etter marxistlederen Eugene Debs. Denne annen Rostow står også på den federale lønnsliste som tjenestemann i Utenriksdepartementet. På denne side offentliggjør vi to bilder (gjengitt også her i FOLK OG LAND) som begge er verdt «tusen ord». På det første bildet ser vi jøden Walter Rostow gjennomgå et kart over Vietnam-krigen idet han forklarer våre stillinger for Lyndon Johnson. Legg merke til at bak dem står brigadegeneral Ginsburgh (i virkeligheten en russisk jøde hvis familie opprinnelig stammet fra Ginzberg) som representerer the Joint Chiefs of Staff (stabsjefutvalget fra de forskjellige forsvarsgrener).

Rostow gir ordene for alle krigsoperasjoner fra dag til dag og han stoler bare på en annen jøde når det gjelder å bringe dem til Pentagon og sørge for at de blir utført etter bokstaven. Rostow er en av dem som insisterte på at bombingene av Nord-Vietnam skulle avkortes. Han har ved hver anledning bekjempet alle anstrengelser fra våre militære ledere på å bombe den vitale havn Haiphong hvor nord-vietnameserne mottar størsteparten av sine forsyninger.

Det var Rostow selv som sa til president Johnson at general Westmoreland måtte bli løst fra sin kommando fordi han var for hard mot kommunistene. Rostow ville bare stole på en medjøde over der til å kontrollere våre sjefer i felten og fikk LBJ til å utnevnte sin gamle venn, jøden general Creighton W. Abrams som sjef for våre væpnede styrker i Vietnam. Vi gjengir et bilde av LBJ omgitt av to jøder, general Abrams og Nick Katzenbach som har ansvaret for de forræderske forhandlinger som nå pågår i Paris.

Jødene planlegger en stor katastrofe i Vietnam som vil demoralisere vårt folk slik at vi vil be kommunistene ta mot vår kapitulasjon på hvilke som helst betingelser. Dette er også en del av den langsiktige jødiske plan om å avvæpne Amerika og overgi vår hær til FN. Jødene går

åpent inn for en verdenspolitistyrke i FN som skal sikre deres verdenskontroll.»

For oss som er fylt av sund nordisk skepsis lyder jo dette noe overspent — men den sterke og avgjørende zionistiske innflytelse på Vietnamkrigen er vel korrekt nok ettersom de navn som oppgis jo er kjent i den forbindelse. Og det lyder absolutt ikke beroligende for et lite europeisk NATO-land som vårt.

*

Er det så noen mulighet for en endring i den amerikanske politikk? Finnes det et annet Amerika enn det som trer frem gjennom de ensrettede nyhetskilder?

Selvsagt gjør det det! Det er jo trass i alt et sterkt og sunt innslag av engelsk, tysk og skandinaviske blod i USA og det er også sterke grupper som har tatt kampen opp mot den oppløsning som brer seg på alle kanter og som de altså mener er planmessig fremmet. Og det gjelder da ikke bare Vietnamkrigen og striden omkring den, men i like høy grad de raseuroligheter som ryster hele det amerikanske samfund og som ingen av politiske grupper våger å gripe inn mot. Og her er både demokrater og republikanere like gode, eller kanskje rettere like dårlige. Begge skal ha negerstemmene, som de skal ha jødestemmene og andre organiserte gruppers stemmer.

Det ligger intet håp i valget av noen av de aktuelle presidentkandidater fra de to partier, som i det store og hele er to organiserte beinfordelingssentraler. Imidlertid har det i den senere tid vært noen glimt av noe annet, noe som i det lange løp kanskje er i emning. Vi sikter bl. a. til meldingene om en presidentkandidat som det ikke har vært god tone å skrive om her i vårt velsignede og naive Norge. Han skal helst ties ihjel etter godt demokratisk mønster. Men i mellom slipper da en melding igjennom. En av dem lød:

«Ifølge den siste Gallup-undersøkelse, skulle Wallace få fra 14 til 21 prosent av stemmetallet, avhengig av hvilke kandidater som blir valgt av henholdsvis det demokratiske og det republikanske parti.»

Og det begynner jo å smake av fugl når en tenker på at prosenttallet for Wallace ved april-gallupen var 9—10 prosent. Det meldes ellers at han har omtrent halvparten av stemmene fra sørstatene,

mens resten er fra nordstatene. Spesielt skal republikanere som sist stemte på Goldwater nå være innstillet på å støtte Wallace.

I en publikasjon som støtter hans kandidatur leser vi at

«George Wallace er ute for å etablere et topartisystem i dette land. Han mener som mange av oss at vi bare har ett parti nå og at vi har en demokratisk og en republikansk gren av samme parti.

Begge partier er mot forbundsstatenes rettigheter og lokalt selvstyre. Begge partier søker å etablere et nasjonalt diktatur i Washington. Begge partier forsøker å ta fra de lokale regjeringer og de lokale folk retten til å styre sine egne affærer.

Begge partier forsøker å tvinge igjennom blandingen av de to raser overalt.»

Det kan ellers ha sin interesse å notere når det gjelder Wallace at han i sine taler har lagt stor vekt på gjenforeningen av Tyskland.

Nå betyr naturligvis, som alle vet, selv 25 prosent av stemmene ikke at Wallace har noen sjanse til å bli USA's neste president. Det er ikke der betydningen ligger, men i det press han eventuelt kan utsette de andre presidentkandidater for.

En kjent republikaner, senator Hugh Scott fra Pennsylvania, sier at det slett ikke er utelukket at Wallaces kandidatur kan overlate valget av president til Representantenes Hus, slik det er fastsatt skal skje hvis ingen av presidentkandidatene får over halvparten av valgmenenes stemmer. Han er derfor «en trussel mot begge partier», understreker Scott. Og han tilføyer at det er store muligheter for at Wallace kan vinne Alabama, Louisiana, Mississippi, Georgia og kanskje flere sydstater.

MORGENBLADET, som er slik en forunderlig blanding av sunn nasjonal sans og anfall av nydemokratisk malaria, liker visst ikke Wallace og det han står for. Det har gitt plass for en artikkel av en Mary Sherwood, som tydeligvis har de riktige og autoriserte meninger. Hun sier om mulighetene for Wallace til å påvirke amerikansk po-

litikk — og altså da om det håp de europeiske stater kan ha om en endring:

«Men hva vil hende hvis Wallace fikk tilslutning i flere stater, og om resten av velgerne er så splittet at hverken en republikansk eller en demokratisk kandidat får flertallet av stemmene? Wallace tror at han vil være istand til å «forhandle», og fremtvinge den kandidat som stemmer best overens med hans egen politiske filosofi.

Han snakker i vendinger som er i overensstemmelse med hans tenkemåte: «De må gå tilbake til å overlate makten til de enkelte stater. De må eliminere utenlandshjelpen til fiender av vårt land.»

Det er uantagelig at noen av de andre presidentkandidater vil godta Mr. Wallace's målsetting.»

Og er dette riktig, så ender det vel med det gamle. Med en demokratisk eller republikansk dusinpresident, en Nixon eller en Humphrey, som overlater makten, om ikke æren, til slike krefter som dem vi har omtalt og avbildet i denne artikkel. Men da er også NATO ferdig, om ikke av annen grunn så fordi USA er ferdig.

Husrom, værelser eller liten leilighet

Opphold med hel eller delvis kost og stell hos eldre ektepar eller enslig ønskes av en eldre, enslig pensjonist. Stedet har mindre å si når det er rolig og fredelig, enten det er ved kysten eller oppe i dalene — gjerne på en gård eller småbruk eller lignende. Om ønskes møbler og utstyr medtages. Bl. m. «Til vinteren» i ekspedisjonen.

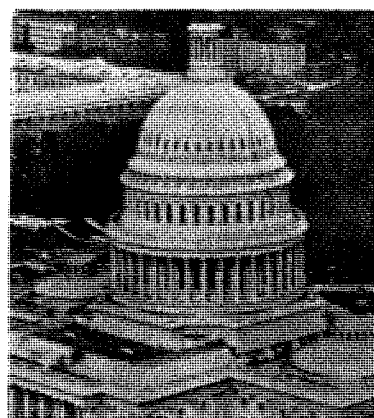
Månadsbladet FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spannende fylgjetonger, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 25,—. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim, K i n n

ANNELIESE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Ny tysk bok - -

(Forts. fra side 2)

en av de få som fra begynnelsen av forsto hva bolsjevismen egentlig betød og som forsto at det her dreiet seg om en verdensbevegelse. Heftig vendte han seg mot det sterkt kommunistisk innstilte Arbeiderpartiet, såvelsom mot de borgerlig-liberale kretser og stiftet, da han gikk av som forsvarsminister, i «Nasjonal Samling» et eget utgangspunkt for sine politiske bestrebelser.

Hans åpne krigserklæring mot bolsjevismen gjorde ham til Tysklands venn. Etter hans oppfatning var Tyskland Europas bollverk mot bolsjevismen og overhodet den eneste makt som var istand til å sette en stopper for dens fremtreden til Atlanterhavet.

11. desember hadde Quisling en samtale med Raeder. Den britiske innflytelse hadde skutt ny vekst i Norge. Forøvrig var han, Quisling, overbevist om at det fantes en hemmelig avtale mellom England og Norge, selvom den norske regjering utadtil nokså bestemt bedyret å ville forbli nøytrale under enhver omstendighet. Man måtte hver dag regne med at England besatte norske havner.

Denne åpent og overbevisende fremførte beretning øket Raeders bekymringer for å bli distansert av England i Norge. Hvis britene besatte Kristiansund, Bergen, Trondheim, Narvik og andre kystpunkter, noe som uten videre var mulig for dem på grunn av deres overlegenhet tilsjøss, så ville det for Tyskland oppstå en situasjon som var vanskeligere enn blokaden i første verdenskrig, for dermed kunne den fiendtlige blokadering trekkes enda nærmere, helt frem til de tyske kyster. Som et mareritt tyngtet denne tanke på mennene i den tyske sjøkrigsledelse. For dem dreiet det seg ingenlunde om en militær okkupasjon av Norge, men ene og alene om å sikre visse støttepunkter på kysten, en aksjon som man håpet var mulig uten innsats av militære maktmidler.

12. desember avgav Raeder beretning for Hitler. Visselig ville et nøytralt Norge være den gunstige løsning for Tyskland, erklærte Raeder, så lenge Norge virkelig ville og kunne hevde sin nøytralitet likeoverfor England. Ihvertfall måtte en besettelse av Norge fra engelsk side under alle omstendigheter hindres, for ellers kom også Sverige under britisk innflytelse og krigen ville bli ført over til Østersjøen. Visselig ville en tysk besettelse av enkelte støttepunkter på den

norske kyst naturnødvendig fremkalle engelsk motstand. Dette ville føre til en sterk overvannskrigføring ved den norske kyst, noe den underlegne tyske krigsflåte i lengden ikke ville være voksen. Dette var det svake punkt ved enhver aksjon fra tysk side.

På den annen side var det imidlertid helt klart at en engelsk besettelse av Norge ikke kunne gjøres god igjen. Det fantes derfor i denne for krigens utfall avgjørende situasjon bare en eneste tenkelig utvei: Straks Englands hensikt om å besette Norge var klart erkjennelig, å komme engelskmennene i forkjøpet gjennom en overraskende aksjon.

Hitlers oppdrag

Hitler var overbevist om at det truet Tyskland fra nord en fare som hittil neppe var erkjent eller var blitt betraktet som uvesentlig, en fare som ville kunne bringe angrepet mot Frankrike i fare. Hva ville det nytte at man gjennom en rask seier over Frankrike, som Hitler var overbevist om, trengte frem til Atlanterhavskysten, når England samtidig besatte Norge, trengte inn i Østersjøen og angrep Tyskland over den fullstendig ubeskyttede kyst nordfra? Det planlagte angrep mot Frankrike kunne bare gjennomføres med hell hvis Tyskland var sikker på ikke å bli truet nordfra.

14. desember 1939 — en avgjørende dag for striden om Narvik, avgjørende både for England og for Tyskland! Denne dag ble både der og her utstedt de samme anvisninger. Churchill: Stabsjefene ble anvist å utarbeide planer for en mulig invasjon i Skandinavia. Hitler: Das Oberkommando der Wehrmacht fikk i oppdrag å avfatte en studie over sikkerhetsforholdsregler likeoverfor Norge.

To dager etter at Hitler hadde gitt dette oppdrag, mottok han Vidkun Quisling. På sitt langsomme tysk og på den for ham så karakteristiske eftertenksomme måte la Quisling frem sin oppfatning. Hitler hørte oppmerksomt og interessert på ham, uten dog å prisgi sine egne hensikter. Samtalen holdt seg innenfor en vanlig ramme: Ingen krenkelse av norsk nøytralitet fra tysk side, tvertimot, Tyskland er mest interessert i at Norges nøytralitet opprettholdes. Overvåking av alle hendelser på norsk jord som pekte mot en nærmere forbindelse eller konspirasjon med England. Like avgjort som Hitler avslo å kreve prisgivelse av mi-

litære hemmeligheter fra Quisling, den tidligere norske forsvarsminister, forbød han alle tyske steder, også den hemmelige tjeneste, å ta opp forbindelse med Quisling og hans parti. Med ettertrykk erklærte Hitler at Quisling skulle holdes utenfor alle forholdsregler og at han måtte forbli integer for Tyskland og verden.

Naturligvis ble etterretningstjenesten fra tysk side nå forsterket, spesielt på engelsk jord, for å kunne overvåke samlingstedene og innskipningen som var nødvendige for et britisk foretagede mot Norge og være sikret mot overraskelser. Likevel var Englands og Frankrikes hemmelige tjenester ikke mindre aktive. Således ble det for eksempel fastslått at det i Sverige virket tre ganger så mange allierte som tyske etterretningsfolk.

Nok engang rettet Churchill en alvorlig note til Norge og Sverige og bekjentgjorde i denne at britiske stridskrefter snart ville trenge inn i norsk territorialfarvann og operere der for å hindre benyttelsen av denne sjøvei for tyske handelsskip. Spenningen steg.

Raeder advarte mot halve forholdsregler. Bare en aksjon som var rettet mot det hele kunne gjøre en innsats av hele krigsflåten lønnsom og bringe et heldig resultat. Den tyske generalstabs føringsavdeling, som i motsetning til Hitler var overbevist om at man måtte regne med en årelang kamp mot Frankrike, og derfor strebet etter å holde alle forføybare krefter rede for denne avgjørelse, erklærte at når England truet den norske nøytralitet ville det ennå være tid til å gripe inn der. Ihvertfall krevet man fra generalstabens side å holde Danmark utenfor den planlagte aksjon. Men denne oppfatning vendte Luftwaffe seg mot. Det var henvist til de danske flyplasser for å kunne komme nærmest mulig Norge, fordi det uten dette måtte overvinne usedvanlig store avstander.

Ti dager etter at Hitler hadde gitt Oberkommando der Wehrmacht dette oppdrag, hadde «Studie Nord» fått et helt annet ansikt. Ifølge dette ville man straks England virkelig angrep Norge riktignok respektere Danmarks nøytralitet fortsatt, men lande i Sør-Norge med en infanteridivisjon, med tyngdepunkt omkring Oslofjorden. Med styrke vendte marinen seg mot at dens Norgesplan skulle «halveres» og at det virkelig tyngdepunkt, Narvik, gikk tapt for alltid.

(Fortsettes)

Minne fra Prag - -

(Forts. fra side 1.)

snart noen lot armene synke ble de bearbeidet av vaktmannskapet med geværkolber. Enda verre geberdet pøblen seg på gaten. Her utmerket seg spesielt eldre kvinner, som var bevestnet med alle mulige slags jernstenger, knipler. Noen av oss ble slått så de brøt sammen og ble liggende. Resten, deriblant jeg, måtte ta ned barikadene ved Moldaubroen.

Det tsjekkiske politi dannet en kjede om arbeidsstedet, men den ble gjennombrutt av pøblen, og således var vi fullstendig uten beskyttelse utsatt for mishandling. Noen sprang i sin fortvivelse i Moldau. På dem ble det straks åpnet ild. Vi skulle bære tunge jernrør, som vi ikke engang var istand til å løfte. Så fikk vi igjen fryktelige slag. Derefter måtte vi legge fem store gatestener på hverandre og bære. Av slagene var armene så kraftløse at stenene stadig påny falt ned. En tsjekker hadde en stor kniv og med den gikk han langs rekken og skar håret av oss. En annen heldte rød farve over hodene. På forhånd var det allerede blitt slått ut fire tenner på meg.

Fingerringen ble med makt

revet av de oppsvulmede fingrene våre. Andre igjen hadde tatt sikte på skoene og klærne våre, slik at vi tilslutt var nesten nakne, for selv undertøyet ble revet av kroppen på oss. Unge gutter og menn tro på maven vår. Jeg forsøkte i min fortvivelse likeledes å springe ut i vannet, men jeg ble revet tilbake og slått påny. Jeg kan også huske at en tsjekker med et filmkamera fastholdt hendelsene, i hvilken hensikt forekommer meg fremdeles gåtefullt. Da jeg igjen ville heve en gatesten, så jeg en kobbermynt ligge foran meg og ved synet av den fikk jeg nytt mot. Jeg kan selv ikke forstå det, men mynten gav meg håp i denne fortvilede situasjon trass i smerter, sult og tørst.

Da barrikaden var fjernet måtte vi sette oss i en rekke på broen. Vi ble fylt av gru, og et kort øyeblikk trodde jeg at alt var forbi og at man ville kaste oss i Moldau i tur og orden. Men lykkepengen hadde ikke skuffet meg. Vi ble påny med hendene over hodet drevet tilbake til lasarettet. De tyske leger som var der fremdeles gråt da de så oss i denne tilstand.»

Dr. Hans Zieglers - -

(Forts. fra side 5.)

Naturligvis fikk ikke en slik bok gå uantastet i det meget nydemokratiske Tyskland, hvor ytringsfriheten er så solid sikret. En jødisk malar i Berlin, Ariel Goral, anmeldte forfatter og forlag og krevet boken inndratt med den begrunnelse at den etter hans overbevisning inneholdt «nationalsozialistisches Gedankengut». Og denne anmeldelse, bygget på oppfatningen til en enslig mann, var naturligvis nok for de tyske myndigheter, spesielt da når denne mann tilhørte «de utvalgte».

Og senere har det pågått de mest forunderlige rettslige krumspring i to og et halvt år! Tredje opplag av boken som var ferdig til utgivelse i januar 1966 etter at de to foregående var utsolgt måtte stilles i bero til stort økonomisk tap både for forfatter og forlag. De anmeldtes første forsvarer avgikk ved døden og det så ikke ut til at saken noengang skulle ta slutt. Noe som vel også var hensikten. I annen omgang fikk de anmeldte imidlertid engasjert den kjente tyske jurist Dr. Hans Laternser som forsvarer og det har nå lyktes denne endelig å få slutt på saken.

Straffeforfølgningen mot

forfatter og forlag endte etter avgjørelse av Oberlandsgerichte Celle med seier for de anklagede. Øverste rettsmyndighet i Celle måtte fastslå at de i begynnelsen av året 1966 av statsadvokaten i Göttingen inkriminerte steder i boken ikke hadde noe lovstridig innhold og intet forfatningsstridig. Bare et eneste avsnitt i boken, som streift inn på Rote Kapelle og motstandsfolkene, deriblant endel offiserer ble frivillig tatt bort av forfatteren og erstattet med et nytt avsnitt som forøvrig behandler spørsmålet langt bedre enn det strøkne.

Og nå er da altså tredje opplag av boken under utsendelse. Vi skulle anta at det vil finne rask avsetning, for prosessen har naturligvis hatt også en viss reklameverdi. Som tidligere vil man kunne bestille boken gjennom FOLK OG LANDS BOK-TJENESTE og vi vil anbefale den til alle som gjerne vil finne frem til den virkelige sannhet om Adolf Hitler. For det kan vel overhodet ikke reises tvil om at Dr. Ziegler har skrevet sin bok etter beste overbevisning og at han i høyere grad enn de fleste andre er kompetent til å uttale seg. Prisen på boken er kr. 45,—.

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

arbeide på skogen, og arbeidstøyet kunne vel komme tilbake, men dessverre ikke vi. Av denne grunn forsto vi at vårt liv og eksistens sto på spill for alvor, særlig på dette tidspunkt, da krigen nærmet seg sitt klimaks og tyskerne forsto at de tross alt allerede hadde tapet krigen. Derfor ble de strengere mot alle den slags uregelmessigheter enn ellers.

Snart ble imidlertid saken bragt til oppklaring og til vårt hell lot det til at tyskerne forsto at vi andre ikke hadde gjort oss skyldige i noe. Og dermed ble vi heller ikke straffet for at den ene fangen hadde lykkedes å unnslippe. Og allikevel hadde vi følelsen av at tyskerne ikke ville glemme denne episoden så lett, likeså lett som de ville tilgi den bortrømte fangen som de lette etter overalt. Selv vår kompanisjef reagerte så sterkt at han direkte til oss forsikret at han ville skyte den selvsamme Kostenko likegyldig hvor han traff ham.

Men fyrbøterne bevirket likevel at livet ble lettere for oss fanger. Optimisten Hauge greide til og med å skaffe oss en bibel på armensk. Han hadde fått den fra en armenier som kom til Norge etter første verdenskrig.

«Les den, gå inn for Gud og Gud vil hjelpe dere,» sa han. Alle vi krigsfanger gledet oss over at dette underet var skjedd. Men for meg fortonet det seg som en storartet sensasjon, som ikke var til å tro på, da jeg selv i mitt eget «hjemland» aldri hadde lest og heller ikke sett den armenske bibel. Stalinistene hadde sørget for at denne bok ikke skulle vises frem på offentlige steder. Og her i fangenskap, langt borte fra mitt hjemland, fikk jeg for første gang i mitt liv et inntrykk av hva en armensk bibel var for noe.

Heller ingen av de unge krigsfanger hadde noe kjennskap til bibelens skrifter. Men nå var de alle sammen ivrige etter å få vite hva som stod i boken. Blant de eldre karer var ukraineren Gritsjuk den flinkeste. Han kunne huske utenat nesten alt som bibelen inneholdt.

Så fort jeg leste et eller en annen avsnitt fra boken, og begynte å oversette det til russisk, straks fortalte Gritsjuk videre det som stod i boken.

Imidlertid har Armensk ikke noe med Russisk å gjøre. Vi har vårt eget armenske alfabet, med 36 bokstaver og laget i det 4. århundre etter Kristus, av den lærde Mesrop Mashtotz.

Tyskerne oppdaget boken, men de sa ingenting. Vi fikk

DEN RETTENS MANN

høyesterettsjustitiarius Terje Wold har på fallrepet avgitt en ny besynderlig rettskjennelse. I strid med votumet fra alle de andre høyesterettsdommere stemte han for frifinnelse av en militærnekt som påberopte seg «alvorlige samvittighetsgrunner» eftersom han var uenig i landets utenrikspolitik. Dette syntes Terje var iorden enda så krigersk han var i 1940 og utover. Dengang ville han såvisst ikke gi NS-folk rett til å ha alvorlige samvittighetsgrunner som følge av uenighet med den regjering som ville utlevere oss til britisk okkupasjon.

*

I DEN RENESTE NASJONALE SAMLING

vandre nå høyre- og venstreliberale sammen i demonstrasjonstog mot overgrepe fra Sovjetunionens side mot det Tsjekkoslovakia som en i sin tid overlot de røde. Det er jo temmelig fafritt — og nytteløst nå. Høyres Lyng snor seg som en metemark etter i årevis å ha forsikret oss at Sovjetunionen (takket være NATO!) nå var blitt fredsom og samarbeidsvillig. Og Høyres industriminister Rostoff demonstrerer på sin besynderlige måte. I en stund da det syntes å herske stor

tvrtimot det inntrykk at flere tyskere var sterkt religiøst innstillet.

Snart fikk vi høre at de allierte tropper allerede hadde gått over grensen til Tyskland og at kampene nå foregikk i selve Tyskland. Av den grunn følte tyskerne i kompaniet seg moralsk nedslåtte, det kunne vi merke. Og en og annen av dem virket sinte, de forsøkte å krangle med oss krigsfanger for den minste bagatell.

Vi forsto at i Tyskland foregikk krigens siste fase, og det varslet om at farlige episoder kunne oppstå her i Norge når som helst. Og utsiktene for en fredelig løsning mellom oss krigsfanger og våre tyskere i kompaniet virket mørke og håpløse.

Men både tyskerne og alle vi krigsfanger klarte å mestre den kritiske situasjon ganske bra, for intet farlig ble foretatt fra noen av partene, hverken mot oss krigsfanger, eller mot tyskerne. Det gikk tvertimot så rolig for seg og i en så vennskapelig atmosfære som vel mulig, inntil krigen endelig tok slutt.

fare for at Romania skulle komme til å dele skjebne med Tsjekkoslovakia, avlyste han offisielt et planlagt besøk i Romania av «praktiske grunner», som det het. Så det er tydeligvis ikke stort en vil våge der i gården for å gi uttrykk for solidaritet med de bolsjeviktruede.

*

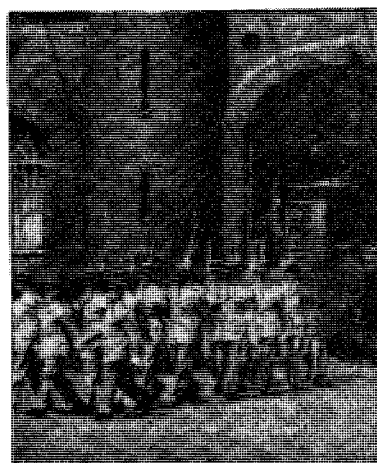
OGSÅ EN TALE!

Professor Francis Bull, «hele Norges sådan» som redaktør Næss fra Larvik uttrykte det på femtiårsstudentjubilantenes fest, men som i sin tid gikk under et ganske annet navn blant studentene, begynner nok å bli svært gammel. I sin tale ved samme anledning gikk han iallfall om ikke akkurat i barndommen, så dog i manndommen idet han i et «spirituelt og tankevekkende foredrag», som pressen kalte det dvelte sterkt ved «djevleens personlige representanter som han sendte oss: Hitler — Mussolini og Stalin». Og i den stund trodde selv Dagbladet og VG på djevelen og alt hans vesen!

*

GLIMRENDE MILITÆR SOVJETPRESTASJON

karakteriserte den tyske general, som inntil for to år siden var sjef for de vest-tyske væpnede styrker, Heinz Trettner, Sovjets okkupa-

Det eneste sted hvor de fire krigsallierte fremdeles demonstrer sin anløpne enighet er i Spandauerfengselet, hvor tropper fra de fire stormakter i tur og orden avløser hverandre for sterkt bevæpnet å passe på den 74 år gamle Rudolf Hess, fengslets eneste fange. Å slippe ham løs er tydeligvis ikke på tale trass i stadig økende internasjonale bestrebelser på å få gjort slutt på umenneskeligheten. På bildet avløses den franske vakt av den sovjetrussiske.

sjon av Tsjekkoslovakia som. For første gang, såvidt vi vet, sa han, har Sovjetunionen ikke bare gjennomført landingen av store flybårne styrker, men også panserstyrker sammen med dem. De gjorde det utmerket. Denne vellykkede invasjon fra luften betyr en ny operasjonell dimensjon i moderne krigføring, sa Trettner, som mente invasionsstyrkene i stor grad hadde dratt nytte av den taktikk som ble brukt av Hitler. Trettner var selv som kaptein med på den tyske okkupasjon av Tsjekkoslovakia i sin tid. Nå uttalte han at tsjekkoslovakerne var mindre fiendtlig innstillet mot nazistene enn nå mot kommunistene. I 1939 kunne de tyske soldater gå trygt omkring på gatene i Prag, men man kunne ikke si det samme om dagens invasionsstyrker.

*

NÅR VI ELLERS NEVNER

okkupasjonen av Tsjekkoslovakia, så kan det ha sin interesse å nevne at telegrambyrået «Det nye China» hevder at okkupasjonen ble gjennomført med USA's samtykke, noe det vel iallfall er et korn av sannhet i eftersom USA på forhånd ble varslet om okkupasjonen og nok ikke protesterte syndelig. Nasjonale kretser i Tyskland hevder jo forøvrig at det samme var tilfelle da Ulbricht bygget sin mur i Berlin.

*

SÅ KALLER DA OGSÅ

NATIONAL-ZEITUNG sovjetregimet for en morderbande nå som før og tror at Berlin er neste mål. Vi krever forbund med Kina, skriver bladet i et stor rød kjempeoverskrift på første side.

*

ER ALLE JØDER ZIONISTER?

Rabbi Israel Müller, formann i American Zionist Council i New York uttalte ifølge Thunderbolt i en tale at «noen mennesker søker å lage en forskjell mellom jøder og zionister. Slike forsøk er gale og diskriminerende og den enstemmige reaksjon hos jøder overalt mot truselen om ødeleggelse av Israel (!) i mai-jui-krisen og krigen burde en gang for alle ha avlivet den avisand at jøder og zionister er to forskjellige og adskilte ting.» Så vet vi da det.

*

FARLIG RASEHETS!

Den britiske avis Sunday Express er blitt anmeldt til presserådet for å ha bragt en karikatur som viste en industrileder som intervjuer en neger i blomstret frakk og sandaler som er ansøker til en direktørstilling. Teksten til tegningen lød: «Min venns kvalifikasjoner er at han har kommet hit illegalt, ikke snakker engelsk, hverken kan lese eller skrive og har siesta fra to til seks. Hvis man ikke gir ham jobben blir man arrestert for rasediskriminering. «Presserådet fant tydeligvis at dette var en treffende karakteristikk av tilstanden i Churchills ulykkelige land og henla anmeldelsen under henvisning til landets såkalte pressefrihet.

*

ANMELDELSEN MOT

DR. FREY

i NATIONAL-ZEITUNG for å ha bragt et bilde av Hitler sammen med et bilde av den israelske Dayan skulle ellers ha vært for retten nå og redaktøren hadde bl. a. sikret seg dr. Hans Laternser som forsvarer. Saken var imøtsett med den største interesse, men så innløp det underretning til dr. Frey om at han hadde fått «amnesti». Slik slapp altså det tyske demokrati fra den blamasjen.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskabelig samvær. Møtetid kl. 19.30.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgiror.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri